

però per fer possible les subvencions cada Estat tingué de classificar les malalties venèries com contagioses. Tots els Estats ho han fet, essent el darrer Nevada que féu la declaració en 1918. Darrerament, cada ú d'ells corregué amb les despeses de la llur pròpia tasca, cessant l'atorgament de fons centrals.

Les organitzacions femenines no feren cap protesta per la classificació de les malalties venèries, però s'oposaren a la tendència a considerar tota dona que fes vida de prostituta com a vehicle de malaltia. Aquesta tendència s'exagerà tant, que en moltes ciutats totes les prostitutes detingudes eren subjectes a reclusió i un minucios examen abans d'arribar a la comprovació de la malaltia; les que es trobaven lliures de tara eren posades en llibertat i les infectades quedaven detingudes. Aquest procediment fou abandonat, en fer-se veure la importància dels vehicles masculins de malalties i per la persistent demanda d'igual aplicació de la llei al dos sexes.

El juí de la Dra. Parker és que, malgrat la llei, havia estat a Amèrica abusivament interpretada, no hi havia raó per rebutjar-la, ans bé el que havia de fer-se era assegurar una equitativa aplicació de la mateixa per homes i dones.

El programa de post-guerra ha estat fet a base de considerar l'educació com un dels factors més principals.

En conclusió, la Dra. Parker considera com molt desitjable interessar les dones en el problema per tal de tenir la seva ajuda, i expressa la seva opinió que tenir en compte el pensar de les dones en els problemes plantejats en les comunitats serà una mida indispensable en l'esdevenidor. En conseqüència, recomanà al Consell d'Higiene Social l'estudi d'organitzacions femenines com un dels mitjans auxiliars més fecunds de portar endavant l'excel·lent programa exposat.

M. C.